

ВІРШИСТІ

МИКОЛА ГОЛОДЕНКО

ВІРШИСТІ

МИКОЛА ГОЛОДЕНКО

ВІРШИСТІ

МИКОЛА ГОЛОДЕНКО

ВІРШИСТІ

**МИКОЛА
ГОЛОДЕНКО**

ВІРНІСТЬ

MYKOLA HOLODENKO

LOYALTY

Toronto, Canada

© 1994

Printed by Beskyd Graphics, 2559 Dundas St. W., Toronto, Ont. M6P 1X6 Tel. 761-9882

МИКОЛА ГОЛОДЕНКО

ВІРНІСТЬ

Канадсько-Український Бібліотечний Центр

Канадське Товариство Приятелів України

Торонто - Канада

Торонто, Канада

© 1994 рік

Надруковано в друкарні Бескид, Торонто, Канада

*Дорогій матері
присвячується*

МИКОЛА ГОЛОДЕНКО

Микола Голоденко народився на Україні в місті Макіївка, що на Донеччині в сім'ї шахтаря. З малих років полюбив поезію і за намовою матері, яка бачила в ньому поетичний талант, став писати вірші, які друкувались в місцевій пресі.

Микола має вищу музичну освіту, -- він оперний співак. Складає музику до власних віршів. Збірка поезій "Вірність" насамперед вірність його життєвим ідеалам, вибраному шляху, а також це є втілення в життя його давньої мрії.

Яр Славутич

...ла то... хі...красне рідне слово
...і світлово
...че сказо...нам передає!

У світі є найвища честь –
Служіння власному народу!
Лиш боротьба, всяк час і днесь,
Здобуде завтра нам свободу!

Лягли мільйони в боротьбі!
Хоч тяжко нашій Батьківщині,
Але вона встає з руїни...
І слава, Господи, тобі!

Та не прийшов, на жаль, ще час
Синам козацьким спочивати –
Ще вистачає яничар
(Про те не можна забувати...)
Вкраїну треба будувати!

1993 р.

В ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Ну, хто, скажіть мені, не лине
В своїх думках на Україну?
Де нарід надто працьовитий,
Земля казково плодovита.
Де ніч Купала диво в світі,
Дівчата вродою умиті.
Де на Дніпровських вільних хвилях
Стоїть цар-град віками – Київ!

...Нас врятувала вдачі доля,
Другим співає вітер в полі.
А ми в краях, де мир і воля...
І все... чого тільки не маєм!
А що ж так серце завмирає
Коли бандура десь заграє?
Туманом очі застиляє
Як "Ще не вмерла..." заспівають.

Не вмерла, ні! Воскресла! – знову
Вивчають діти рідну мову...
О, Батьківщино Сонця промінь!
Пішов уже по світу гомін...

Здійснилась мрія поколінь
Є Незалежність, є! Амінь!
О, диво Боже! Є країна,
Ім'я якої – Україна!

1992 р.

20th. 194

БРАТСЬКА МОГИЛА

Там, біля братської могили,
Де верби плачуть кожну мить,
Стареньку мати часом бачу.
Там син її єдиний спить...

І не один він, їх багато...
Земля, здається, там кричить.
А може душі їх безсмертні
Когось то кличуть у ночі.

...Із року в рік, в любую погоду
Вона приходить і ... мовчить –
Там, біля братської могили,
Де верби плачуть день і ніч...

Торонто, 17 квітня 1994 р.

Будуть нові покоління всходити,
Там, де Мазепа ступав...
Ні, не забудем ніколи на світі,
Подвиг героїв УПА!

Це ми від них маєм вільну країну!
В наших серцях не журба,
Саме тому, що ростуть в Україні
Діти подібні УПА!

Чесць тим героям, що є поміж нами!
Вічна всім пам'ять, хто впав
В лютому, смертному бою з катями...
Слава героям УПА!

1993 р.

Голоденко Олександра Федорівна

МАТЕРІ

Тепер все більше розумію:
Другим в житті не міг я стати,
Бо серцем, що страждати вміє,
Зі мною поділилась мати.

Вона в мої приходе мрії,
Мов квітка, що красою не в'яне.
Крізь роки сонцем душу гріє
Любов до неї незрівняна.

Колись брав ласку материнську.
Пора настала повертати,
Бо душу чисто українську
Мені подарувала мати.

Ті почуття, що в серці маю,
Словами тяжко передати.
У світі, вищого не знаю,
Ніж це поняття: Рідна мати!

1.05.92

Голоденко Іван Корнійович

БАТЬКОВІ

Як рано ти пішов в краї,
Що люди кличуть "Вічний спокій".
То ж не були літа твої, –
Ще почекав би, батьку, трохи...

Навік лишився ти для нас
Міцним, красивим, та глибоким...
В Родинній Пам'яті весь час,
Живеш ти, Тату, всі ці роки!

Тож Богом будь Благословен
Твій Вічний Шлях Позажиттєвий!
Чекай і нас в Життя Нове, –
Бо Шлях Земний такий Миттєвий!..

ШЕВЧЕНКО

Ти в серці кожного із нас –
Великий Геній наш, Тарас!

Ти – наша честь, любов і слава!
Твій вічний, мудрий Заповіт
Як Божа заповідь нам сяє
Шевченківських багато літ!

Ти в школах, вулицях, майданах,
В картинах, віршах і піснях...
Тобою воля так бажана
Вже подолала тяжкий шлях!

Дивись, Тарас, твоя Вкраїна
В блакитно-жовтих прапорах!
То неньки нашої хустина
В містах, на селах, на морях...

І ми, в сім'ї великій, вольній,
(як ти наказував колись)
Не злим тебе згадаєм словом...
А ти, за нас ТАМ помолись!

1992 р.

ТИ ПРИХОДИШ У СНИ

В чужих краях шукаєш ти
Щасливу долю...

В минуле спалюєш мости
Своїй неволі.

А там, де ти побачив світ –
Одна у хаті,
Тебе чекає день і ніч
Старенька мати...

Летять літа... Їх білий сніг
Ляга на скроні.
Він не розтане на весні,
А ти приходиш, мамо, в сні,
І я цілую радісний
Твої долоні.

Пливуть по небу, мов човни,
Високі хмари.
Хатинку бачили вони
Твоеї мами.

Ти виріс там, та став поріг
Тобі низеньким...
І ввечері і на зорі
На ньому ненька...

13.04.92.

ЛИСТОПАД

Ще грають красою привабливі квіти,
Ще сонце дарує тепло,
А осінь вже тихо прощається з літом
І листями шлях замело...

Збираються птиці в дорогу далеку.
За ними крадуться дощі.
Не скоро повернуться в край свій лелеки,
І сумно у них на душі.

Ти в серці, як сад!
А там – листопад...
Кохання – мов листя –
Його не повернеш назад.

Могли б, уяви собі, разом з тобою
Зустріти останні літа.
І стати на вік однією судьбою
Могли б ми, та ти вже не та...

Тебе закрутила пора листопада
Немов у казковому сні...
Не чути тобі як дзвенить серенадою
Крик журавлів на весні!

8.04.92

ПРИСВЯЧЕННЯ

Я тобі бажаю щастя
На багато літ!
Щоб не можна було б вкрасти
Його ніжний цвіт...

Наперед бажаю вдачі
Всім думкам твоїм!
Щоб ніхто ніде не бачив
Як душа дівоча плаче
(Чи сумує чим...)

Напророчу тобі сина,
Та і доньку теж...
В світі божому дитина
Саме є святе!

Нехай буде синеоке, –
Уявляєш ти?
Перше слово, перші кроки...
І пішло рости!

Як обнімуть рученята
Матінку свою,
То це буде більш ніж свято, –
Ніби ти в Раю!

...Дай пізнати небо сине,
Радісне дитинство...
Подаруй життя дитині
Щастям материнства!

1992

ВІРЮ

Я все ще так тебе люблю!
Про те не знаєш ти сама.
А поміж нами океан –
Безкрайня, мовчазна стіна.

І безупинний вихор днів
Не в силах загасить вогня,
Що душу запалив мою
Тобою серце полоня.

Мовчить старий мій телефон,
Сльозою тане віск свічі,
Холодні зірки за вікном
Жахтять очима, як сичі.

А десь, у світа на краю,
Чи може зовсім поряд десь,
Така бажана, – як життя,
Ти теж мене так довго ждеш!

Вірю я, що прийдеш ти колись,
Щоб мої мрії всі збулись!
Знаю я: ти відчуваєш голос мій,
В тяжкій, сумній, нічній імлі.

І буде день, і буде ніч, бажаний прийде
час!

І буде, неба вся блакить, в твоїх
закоханих очах!

І ніжність любої руки, і чарівний дівочий
стан...

Я все життя своє – тобі віддам!

СЕРІОЗНИЙ ЖАРТ

Вибач мені, прошу, лейді Стефанія –
Жарт мій, кохана, не злий.
Будь для Миколи ти, дівчино, файною,
Він, як дитина, малий.

Нас не даремно судьба познайомила –
То, моя люба, не жарт!
Осінь ще серце моє не заповнила...
Сходимо разом в Гай-парк!

Там я вже бачу тебе серед кольора
Квітів осінніх дерев...
Поруч ти йдеш, усміхаєшся зоряно...
Зараз чудово там, Стеф!

Раптом прокинусь я в темряві ночі,
І зрозумію чому: –
То чарівні твої дивляться очі.
Скрутно в житті одному...

Вибач мені, прошу, лейді Стефанія –
Жарт мій, кохана, не злий.
Стань для Миколи ти, дівчино, файною –
Серце для нього відкрий!

1991 р.

ЗАГУБИВ ЛЮБОВ

Загубив любов в юності своїй.
Де тепер вона блукає?
Де очей її погляд чарівний?
Серце знов і знов гукає!

Там, де на травах спіють роси,
Там, де літа гуляли босі,
Там, серед соняшних дібров,
Там, загубилася любов.

До мого вікна нахилився клен,
Тихо щось мені шепоче...
Може то любов, як дитя мале,
Бавитись зі мною хоче?

Білі килими стеляться з небес,
Так вкривають пам'ять роки...
Тільки знаю я: є кохання десь!
Чую вже його я кроки...

ЗАПИТАЙ

Ти мене запитай, – розповім я тобі,
Чия думи запутала врода...
Чий то голос в мені замість крові пробіг...
Ті уста – не мені нагорода.

Ти мене запитай – я тобі розповім,
Хто в душі моїй спокій руйнує...
Якщо згадуєш часом мене – то повір:
Вище нас щось у світі існує!

Я тобі розповім, тільки ти запитай
Несподівано...так.. що попало...
І відчуєш, для чого цей вірш я писав...
Що, на світ не родившись, пропало...
Я так хочу, щоб ти запитала!..

Ти мене запитай, – розповім тобі я,
Де дівча є одне світанкове.
Загубився в очей її омуті я...
Тим очам я не зраджу ніколи!

Ти мене запитай. Запитай ти мене!
Через довге, болюче мовчання,
Через гордісь дівочу, що розум жене...
Я тобі розповім про кохання!
Запитай же мене на прощання!..

16.04.92

* * *

З ким завгодно будь ти на цьому світі.
Я б хотів тобі дарувати квіти,
Берегти від зради, болі і простуд...
Ти в житті моєму просто поруч будь.

Магією очей обдаровуй інших...
Я б тобі хотів присвящати вірші.
Найніжніших слів сипати брильянти,
Та чи зможеш ти в серце їх прийняти?

Мамою давно, знаю, мрієш стати...
Я б хотів тобі пісню написати.
Вже вона в мені тінню промайнула.
Назву її: "Мрії про минуле".

Тих безумних днів радість не вернути...
Я в цих днях тебе зможу я забути?
Все стерплю від тебе: – до Ісуса мук!
Можу й смерть прийняти з безподібних
рук!

...Сонце вже весна тепле народила.
Душу ти мою чим приворожила?

1992 р.

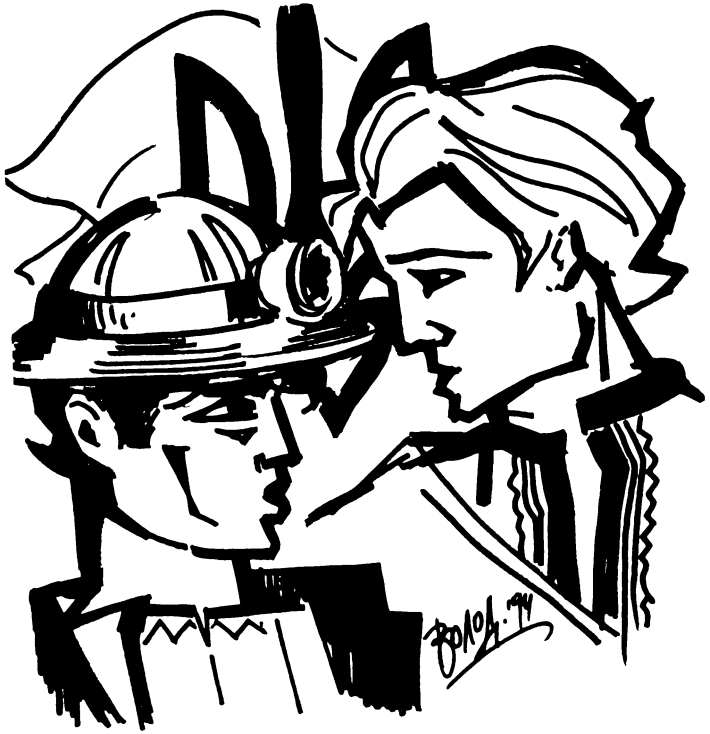
БАТЬКІВЩИНІ

Без тебе день – та буде зустріч.
Без тебе ніч – мене так муче!
Без тебе сон не йде до мене,
І думи всі тільки про тебе...

Без мене ти – минають роки...
Без мене ти – зеленоока!
Без мене ти – кохана ненько,
Без мене ти – болить серденько...

Без тебе я – пустий, як поле
Без тебе я – шукаю долю
Без тебе я – о, Батьківщино!
Не забувай ти свого сина.

1992 р.

Де зірки тількищо були,
Цілує ранок куполи.
За ним вже сонце йде поволі –
На все на світі Божа воля.

В церквах веселість дівтори,
Жовто-блакитні прапори...
Чого ж нам ще не вистачає?
Одні ж і свята, і звичаї...

Як різна віра – одна мова,
Хоч я Донбасу, ти – зі Львова.
Ми всі, як є – Одна Родина,
І кров у нас тече єдина!

Опам'ятайтесь добрі люди!
Христа згадайте, та й... Юду...
Прости нам, Боже, гріх наш весь,
І мир народу дай нам днесь!

1992 р.

* * *

Що нам призначено судьбою –
Ніяк того не обминути...
Довірсья Небу, Бог з тобою.
Не будеш знати зла спокуси.

На цій землі, ми Бога діти.
В свій час повернемось до Нього.
Життя одне – давай радіти!...
А сльози, скарги – що від того?
Внай! Сум в душі – то є отрута!
Життя – щаслива нагорода!

Будь ласка, хоч тобі і скрутно,
Повір в добро людського роду!

...Що нам призначено судьбою –
Ніяк того не обминути...
А щоб не знати зла спокуси,
Довірсья Небу.

Бог з Тобою!

9.04.92.

ЗМІСТ

У світі є найвища честь	9
В день незалежності	11
Братська могила	13
Будуть нові покоління всходити	15
Матері	17
Батькові	19
Шевченко	21
Ти приходиш у сни	22
Листопад	23
Присвячення	25
Вірю	27
Серйозний жарт	28
Загубив любов	29
Запитай	31
З ким завгодно будь ти на цьому світі . . .	33
Батьківщині	35
Де зірки тількищо були	37
Що нам призначено судьбою	38

ВІД АВТОРА

Висловлюю глибоку вдячність людям, які з розумінням ставляться до проблем рідної культури і завдяки яким побачила світ ця моя збірка–Первенець:

Віра Магденко

Марія Божик

Юрій Булат

Микола Мельник

Володимир Мелех

Ігор Прокіпчук

Михайло Гладюк

Іван Карнаух

Надія Добровольська

Павло Чагівець

Петро Мочаренко.

Особливі слова подяки складаю знаному українському мистцю з Гамільтону Володимирі Беднарському за його безкорисну працю -- чудове графічне оформлення цієї книжки.